

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK – 19.00 + ob. Roka Hren i Dragutina Magić

UTORAK – 19.00 + Lacko Franciska, Agata, sestre i roditelji

SRIJEDA – 19.00 + Priher Vid i Ana

ČETVRTAK – SPASOVO

7.30 + Kosec Dragutin god. i Ana i Novoselec Ljudevit

19.00 + Hrupek Stjepan, ob. Hrupek i Karlović

PETAK – 19.00 + Hrman Jelica i Ivan

SUBOTA – 17.00 + *skupna sv. misa:*

+ Bakač Vinko; Roško Ivan god. rodit. i ob. Žmuk

+ Barbir Jelena god. Đuro i Smodek Zvonko

+ ob. Jagačić Valenta i Helene, Magić Dragica i Ivan

+ ob. Vugrinec Andrije i Rozalije, Mlakar Ivana i Kate

+ Ružić Ivica, Mišak Agata i ob. Vugrinec; Tuđan Dragica,

+ Mikulić Ana; Mihalić Marija god. Cafuk Snježana i Tuđan Verica

NEDJELJA – 7. VAZMENA NEDJELJA

7.30 – *župna*

9.30 + Videc Pavao god.

11.00 + Kosec Pavao, Žmuk Viktorija i Josip god.

Svibanjske pobožnosti – svakoga dana od ponedjeljka do subote u 18.25
(za vrijeme svibanjskih pobožnosti prilika za svetu ispovijed u zimskoj kapeli).

Urednik: Tin Jurak; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.
svibanj, 2020. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

Godina XII.

Broj 20 (593)

17. svibnja 2020.

ŽUPNI LISTIĆ

Župa Majke Božje Snježne - Trnovec

6. VAZMENA NEDJELJA

Prvo čitanje: Dj 8, 5-8.14-17

Psalam: Ps 66, 1-3a.4-7a.16.20

Drugo čitanje: 1Pt 3, 15-18

Evangelje: Iv 14, 15-21

Ljubav je slatka i sveta veza
koja povezuje dušu sa svojim stvoriteljem –
ona povezuje Boga s čovjekom i čovjeka s Bogom.“

— sv. Katarina Sijenska

S RIJEČJU BOŽJOM KROZ ŽIVOT

Čitanja Šeste vazmene nedjelje pred nas stavljaju temelj evanđelja, uzrok Kristova dolaska na svijet, a to je ljubav. Isus je iz ljubavi podnio muku, smrt, ali je i slavno uskrsnuo kako bismo svi mogli nakon svoje smrti ući u Kraljevstvo ljubavi. Primarna je čovjekova želja ljubiti i biti ljubljen. Iz ljubavi čovjek crpi snagu za život. Ljubav ispunja ono što je prazno, nadomješta nedostatke i daje nadu.

Isusova je ljubav očitovana u znaku križa. Iz toga je jasno vidljivo da nijedna ljubav nije bez obaveza. Njegova je obveza bila da nas preko svoje ljubavi uvede u vječni život. Tako je i učio svoje učenike da nema ljubavi bez posvemašnje obaveze i predanosti prema onome koga se ljubi. Tako ljubav postaje bogatstvo i ures života, a u suprotnom ona bi ostala samo na lijepim i ispraznim riječima. Tako je ljubav bez obveze zavaravanje i obmana.

U evanđeoskom izvještaju, evanđelist Ivan nas ponovno stavlja u dvoranu Posljednje večere. Ivan vrlo detaljno iznosi Kristovu oporuku. Isus tako govori apostolima kako da neprestano oživljuju i čuvaju ljubav prema svojem Učitelju. „Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati.“ Ljubav nije nešto nedostižno i neshvatljivo. Ljubav je Božji dar čovjeku. I kao takva mora biti usmjerena na Boga, ali i na čovjeka. Tako nama vjernicima nije dostatno samo govoriti da smo vjernici. Moramo iz dana u dan prihvaćati Njegovu riječ i Njegove zapovijedi. Kao što ni Isus nije nama ostavio praznu ljubav, nego ju je dokazao prihvaćanjem muke i smrti, nama je na taj način pokazao da naša ljubav ne smije biti bez odgovornosti. Tako nijedan vjernik ne bi smio svoje obaveze izvršavati samo da ih izvrši, nego iz žarke ljubavi prema Bogu i bratu čovjeku. Isusov poziv nije imperativ apostolima da moraju slušati zapovijedi, to je Isusova želja da bi, čuvajući zapovijedi, doživjeli ljubav prema Bogu, uvećavali je i potpuno mu se povjeravali. Ljubav nije i ne može biti nametnuta obaveza, ljubav je Božji dar kako bismo spoznali kakve sve milosti iz nje proizlaze.

Isus nas poziva na neprestan rast u ljubavi. Onaj koji je spoznao zajedništvo s Bogom, ne želi ostati na istom mjestu, nego želi rasti u vjeri, učvrstiti se u nadi i usavršiti se u ljubavi. To se očituje u evanđelju ove nedjelje. Čuvanjem zapovijedi i rastom u ljubavi Isus obećaje apostolima da će im poslati Duha Branitelja koji će se zauvijek nastaniti u njima. Tako je njima, ali i svima do danas, pokazao put do punine koja se dobiva jedino otvorenim prihvaćanjem Duha Svetoga i njegovih darova. Tako nas Isus želi uzeti iz ljudske ljubavi koja je nestabilna i ograničena i odvesti nas u sferu Božje ljubavi. „Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan!“ (Rim 5, 5) Isus ne želi da ostanemo u nestalnoj i krhkoj ljudskoj ljubavi, već želi da u sebi izgrađujemo ljubav kojoj je izvor ljubav Presvetoga Trojstva. Potrebno je stoga otvoriti svoje srce kako bi nas Trojstveni Bog već ovdje na zemlji ispunio ljubavlju, a po smrti da bi nam dao vječnu nagradu, Kraljevstvo nebesko. Jer: „Ljubav mi je sve objasnila, ljubav sve riješila – stoga obožavam tu Ljubav, ma gdje da prebiva.“ (Sveti Ivan Pavao II)

Dominik Hrupek

UZAŠAŠĆE GOSPODINOVO

Nakon što je Isus proveo sa svojim učenicima neko vrijeme učvršćujući ih u vjeri u svoje uskrsnuće i uskrsnu prisutnost, znao je da je došao trenutak da se oprosti od njih i da se vrati Ocu nebeskome uznoseći u nebo svoju ljudsku narav. Bolje rečeno mi svojim ljudskim jezikom kažemo da se vratio Ocu kao da se radi o nekom mjestu, ili kažemo da je uživao na nebesa, a u biti on je svoje tijelo, to jest ljudsku narav proslavio božanskom slavom podarujući mu nov način postojanja. Taj novi način postojanja nije više podložan tjelesnim zakonitostima, pa tako nije više ni vidljiv ljudskim očima. Zato ni pogledu učenika više nije bio dostupan da im pokaže da zemaljsko obličje nije ono konačno, te im se uprisutnio onda kad je sam htio, da ih učvrsti u vjeri u svoje uskrsnuće i da ih potakne da i sami idu putem proslave kojim je on hodio. Taj put proslave pretpostavljao je da, osvjedočeni u stvarnost uskrsnuća, počnu i sami težiti nebeskoj proslavi.

Zato se u vjeri prve Crkve uzašašće ne promatra kao Gospodinov bijeg od stvarnosti, niti je ono izmišljotina učenika koji fantaziraju. Uzašašće je jedno od uzvišenih otajstava Gospodinova života koji dotiče, zahvaća i izriče smisao našeg ljudskog života. Uzašašćem se očituje da Bog čovjeka nije ni stvorio samo za zemaljski život, već za onaj uzvišeni nebeski prema kojemu se trebao opredjeljivati, usmjeravati i rasti. Ljudski život na zemlji nema svoje konačno određenje, već je ono na nebu. On se ne iscrpljuje u godinama vremenitog postojanja, već zadobiva svoje konačne obrise u vječnome životu. Zato Isusovo uzašašće jednostavno izriče ovu istinu da je ljudski život bio zamišljen kao uzdizanje Bogu. Čovjek je bio stavljen na zemlju, ali pozvan da se uzdiže do nebeskih visina. Njegovo iskonsko mjesto, stoga, nije zemlja, već nebo. No do neba treba doći slobodnim opredjeljenjem u ljubavi prema svome Stvoritelju, uzvrćajući tako na sve primljene poticaje.

Promatrajući u tom svjetlu vidimo onda da je Isusovo uzašašće k Ocu samo ispunjenje iskonskoga Božjeg plana prema kojem je svu svoju djecu Otac htio uzdići u vječnu slavu.

Potrudimo se, stoga, u svjetlu otajstva Gospodinova uzašašća razmišljati o svome životu i o svome uzašašću, to jest prijelazu u nebesku slavu. Isusovo uzašašće bitno izriče smisao i cilj našega života, pa se trudimo biti ga dostojni dosljednim životom. Neka uzašašće u nama učvršćuje svijest da imamo Boga za Oca, te da naše življenje na zemlji nije u neizvjesnosti, već u sigurnosti Gospodinova dara i ispunjenja Božjih obećanja. Raspirujmo svakodnevno svijest da smo primili život da ga ostvarujemo živeći u hodu prema onom savršenijem životu do kojega se dolazi svakodnevnim usavršavanjem noseći Isusovo svjedočanstvo, nakon čega nas čeka ista nebeska slava u koju je on ušao proslavljajući njome svoju ljudsku narav.